

Nr. 73
Februar 2011
123. årgang

MAGASINET

Nyt fra Det Danske Missionsforbund

Er det vigtigt at kende sin far? · Nissejulen 2010
Et glimt af glæde midt i sorgen · Ny leder af Fredens Stemme
Global Bededag for Burma · Voluntør til Thailand
Lille kvinde med stort hjerte · Nu flytter vi altså
Nye klubber for børn og teenagere spirer frem

Magasinet udgives af Det Danske Missionsforbund. Det udkommer som indstik i domino fem gange om året og sendes til DDM's menigheder for lokal distribution. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis DDM's synspunkter eller teologiske grundlag.

domino, der udkommer 11 gange om året. Kan modtages på privat adresse for 500 kr. Henvendelse til ddm@email.dk

Ansvarshavende

Forbundsrådet
v/formand Bo Lundgaard

Redaktion

Under opbygning – foreløbig ansvarlig:
Peter Götz, peter@goetz.dk

Annoncer

Annoncører henvises til domino:
Erik Damm, annoncer@domino-online.dk

Nyt om navne

Rubrikken *Nyt om navne* bringes i et særskilt nyhedsbrev, der sendes til menighederne hver anden måned. Fødselsdage og mærkedage indsendes til ddm@email.dk en gang om året før den 10. december. Meddelelse om dødsfald sendes løbende.

Næste udgivelse til afhentning i din menighed

domino: Første søndag i marts
Magasinet: Første søndag i april

Ekspedition

FrikirkeNets Servicekontor:
Holbergsvej 45, 6000 Kolding,
tlf. 75 50 02 00

Grafisk design

Janie Conrad Riisager,
janier@domino-online.dk

Tryk

ØkoTryk, Skjern

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
tlf. 66 14 83 31, fax, 66 14 83 00
Nordea reg.nr. 2374 konto 0370110700
ddm@email.dk, www.missionsforbundet.dk

Forsiden

Den nye efterskole bliver en grøn oase

LEDER

Er det vigtigt at kende sin far?

Af Peter Götz
Missionsforstander

Debatten antændes tit og tæt i vores samfund. Argumenter for og imod fremføres med stor overbevisning. Skal en sæddonor have lov at være anonym? Har et barn ret til at kende sin biologiske far i enhver situation? Den ydmyge skribent af denne klumme skal ikke gøre sig klog på sagen.

Derimod skal jeg med ret så stor overbevisning pege på det faktum, at Gud i tilværelsens store sammenhæng anser det for særdeles vigtigt, at vi får lært vores himmelske far at kende.

Når vi vender os hid og did i vores evige søgen efter identitet og mening i tilværelsen. Når ulykkerne ramler ned over os, og vi fristes til at søge forklaringer, der ikke findes. Når vi mister vores selvværd og troen på os selv. Når vi lander i kløerne på magtsyge mennesker og ikke længere kan finde ud af, hvem vi er. Når livets heksekedel i vores leg med det, vi skulle have holdt os fra, har pillen pynten af os, så alt ser ud til at være tabt.

Så synes der at være én grundlæggende erkendelse og indsigt, der kan redde og helbrede os – og det er at vende sig mod sin skaber og dybt i sit inderste opfange, at her er min far, her har jeg rod, her har jeg hjemme. Her finder jeg livets dybe væsen og virkelighed. Her hører jeg den beroligende pludren fra kilden bag alt livgivende vand, hjerteslaget bag enhver eksistens og åndedraget bag universets uendelige rum.

I hans favn lærer jeg at høre min puls, så jeg falder til ro med mig selv. I hans milde blik – når

han fæstner sit øje på mig – fanger jeg glimtet af hans kærlighed til hele sit skaberværk. Her hører jeg ordet om tilgivelsen uden grænse og om nåden der aldrig slipper op – og dér, lige dér, begriber jeg uden at forstå det, at jeg er elsket. Der går det op for mig, at mit liv har sammenhæng og værdi, at mine gener og min begavelse er givet mig af en, der vil mig det godt. For han, Gud, er min far, min skaber, mit hjertes elsker. I ham har mit liv sit allerdybeste udspring.

Derfor kom Jesus – som vores bror, for at vise os sin far og vores far. For at være vejen til ham, fortælle os sandheden om ham og give os livet i ham og med ham.

For nogen af dem, der ikke kom til at kende deres jordiske far, er deres gudsforhold blevet en stor hjælp. For andre er en søgen efter deres genetiske ophav fremdeles vigtigt. Og som sagt skal jeg ikke gøre mig klog på psykologien i dette behov.

Men at der er noget i vores personlighed, der længes efter at kende sit udgangspunkt – og at det er vigtigt 'at komme hjem' - virker til at være en sandhed på alle planer i tilværelsen.

Derfor standser kristen forkyndelse ikke ved Jesus, lige så lidt som vi kan nøjes med at tale om Helligånden. For det er, når vi ved Helligånden på grund af Kristus er ført tilbage til et liv i Gud med Gud og hos Gud, at vores sjæl har fundet sit hjem.

At begynde det nye år med at minde sig selv om enhver eksistens ultimative hvilested – vores himmelske fars favn – er vel i virkeligheden en god begyndelse. Godt nytår.

Nissens jul 2010

Bør Danmark være nissefri zone?

Det er længe siden, at der er sket noget i en menighed i DDM, der har fået en landsdækkende omtale i samtlige medier. Men det ændrede Løkken Frikirke på i december 2010.

Af Peter Götz, missionsforstander

Med udgangspunkt i den tro (overtro) der beherskede vores lille land før kristendommens indførelse – og naturligvis også længe efter – tillægger Løkken Frikirke julenissen en symbolværdi, der åbner for den åndelige dæmonverden. Budskabet er helt enkelt, at nissen er blevet genstand for tilbedelse hos den moderne dansker. Og dermed, siger vores venner i Løkken, udsætter man sig meget let for dæmoniske kræfter, hvis man har nisser i en eller anden form i sit hjem.

Stil

Løkken Frikirke vil gerne værne om de gamle klassiske dyder i den kristne tro og modvirke alt det, der kan nærme sig udglidning og pænhed i tolerancens navn. De foretrækker en konfrontatorisk stil i præsentationen af evangeliet. De mener, at den populære, søgervenlige stil er på kanten til at sælge ud af evangeliets hårde facts om frelse og især fortabelse. Deres kirke-model er præget af, at de i mange år har arrangeret evangelistiske fremstød i byen i ferietiden – og deres målgruppe er således ikke kun dem, der bor i byen, men om sommeren også de tusindvis af gæster.

Samtale

I en samtale mellem Bo Lundgaard og Peter Götz fra Forbundsrådet og ledergruppen i Løkken Frikirke kom nogle af disse synspunkter til syne.

Forbundsrådets repræsentanter havde sat sig den opgave først og fremmest at diskutere hensigten med en stil, der både provokerer og til dels også dømmes folk ude af banen, før de overhovedet har hørt, hvem Jesus er. Dernæst grænsen for, hvad en menighed kan som en del af et større netværk - og endelig de teologiske synspunkter.

Vi tror gerne, at målet for vores venner i Løkken er en præsentation af evangeliet, men når man kommer i pressen, skal man være forberedt, for ellers kommer helheden ikke med – og i denne sag: Afvisningen af nisser for at fremme Jesus, blev til endnu mere fokus på nisser. Altså: skal vi bekæmpe mørket eller tænde lyset?

På hjemmesiden hos Løkken Frikirke har der været vist adskillige meget udfordrende YouTube- og videoklip, bl.a. med vigtigheden af troen på Helvede som den evigt brændende ild og en muslimsk kirkeafbrænding, der understreger, at vi skal huske, vi er i krig med muslimerne. Vores spørgsmål er: Hvad bliver der af det allervigtigste: *For således elskede Gud verden, at...* Kan evangeliet forkyndes uden kærlighedens fortegn? Kan en ivrig, profetisk røst om at forlade afguderne høres i et folk, der knapt kender Gud?

Dernæst er der naturligvis diskussionen om, hvordan man er en del af et større fællesskab – Det Danske Missionsforbund – og i hvilken grad man kan ytre sig, som man vil – og dermed udsætte andre for at skulle bære synspunkter, de ikke kunne drømme om at have. Denne debat er ikke helt enkel, for netop i DDM hævder vi en lærefrihed, der giver vide grænser. Vi er glade for samvittighedsfriheden, og lige om hjørnet ligger dermed også ytringsfriheden. Vi er glade for de enkelte menigheders selvstændighed og dermed mulighed for at gøre ting eller hævde synspunkter, som ikke alle andre er enige i. Men hvor går grænsen?

Fra Forbundsrådets side påpegede vi den store mængde af reaktioner, vi har fået - ikke bare fra vores egne menigheder, men også fra FrikirkeNet og andre frikirker. Alle er stødt over den latterliggørelse, som de føler, de som frikirker må stå på mål for. Og især fordi det ikke endte med at handle om evangeliet, men om nisser.

Denne del af samtalen endte ud i, at der er behov for væsentlig større dialog og samspil, så vi i en eller anden grad ikke skal ende i situationer, hvor vi andre må undsige en enkelt menighed og dens stil.

Konklusion
I få sætninger er dette resultatet efter første samtalerunde:
Vi anerkender Løkken Frikirke for deres oprig-

tighed og nidkærhed for at ville ud med evangeliet. Vi sætter dog store spørgsmålstejn ved deres form og stil, fordi den i vores øjne skaber mindst lige så stor afstand, som den kalder til omvendelse. Al anden missionstænkning i vores tid går i retning af at forstå inkarnationens vigtighed (at lade sig føde ind i – blive ét med) og relationens nødvendighed forud for evangelisationen.

Vi vedgår, at den enkelte menighed i DDM har sin selvstændighed – og således også ret til at tro og praktisere ting, som ikke alle andre er enige i. Men én ting er, hvad man lokalt foretager sig og hvilket omdømme, man vil have i sin

Vi er glade for de enkelte menigheders selvstændighed og dermed mulighed for at gøre ting eller hævde synspunkter, som ikke alle andre er enige i. Men hvor går grænsen?

by. Noget mere kompliceret bliver det, når man i landspressen gør sig til talsmand for et rabiat synspunkt, der ikke er afklaret med hverken Forbundsråd eller andre menigheder.

Vi anser ligesom Løkken Frikirke på ingen måde nisser for at være en del af den kristne jul. Der er dog imidlertid et langt stykke mellem at fravælge denne tradition som en del af juleudsmykningen til at hævde, at anvendelsen af nisser er det samme som tilbedelse af dæmoner. Og når det gælder andre emner: Vi afviser ikke Det Nye Testaments omtale af fortabelsens mulighed, men der er intet bibelsk belæg for at lade frygten for Helvede blive hovedargumentet for omvendelsen. Vi afviser ikke, at muslimer i andre lande er i krig mod kristendommen og Vesten, men når det gælder at forkynde evangeliet i Danmark for vores flere end 200.000 muslimske medborgere, foretrækker vi at præsentere Guds kærlighed og ordet om forsoning.

Reaktioner på denne debat kan sendes til peter@goetz.dk.

Fra Rumænien:

Et glimt af glæde midt i sorgen

Blot en uges tid før jul døde Iosif fra Albele i en tragisk trafikulykke kun 19 år gammel. Fjerde søndag i advent, den planlagte dag for vores årlige julefest, fandt begravelsen sted.

Trods denne store sorg i Cornels hjemlandsby lykkedes det os at samle flere end 100 børn og unge i kirken i Albele juledag. Med dejlige julesange og gaver til alle forsøgte vi at skabe lidt lys og glæde midt i mørket. Ordet fra Esajas' Bog 9: *Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land*, blev til stor velsignelse for alle.

Det var dejligt at mærke en varm atmosfære og taknemligheden over gaverne. Til slut blev der budt på sodavand og kage, hvilket

Julefest i Albele

selvfølgelig også blev modtaget med åbne hænder.

Anden juledag fik børnene i zigøjnerlandsbyen Berzunti lov til at få del i samme glæde, og efter en mindre gudstjeneste i det fri blev der også delt gaver ud til dem.

For os er det ikke blevet rigtig jul, før vi har holdt vores julefest og bragt opmuntring til de børn og unge, som virkelig har brug for det. Rigtig mange kommer fra så fattige hjem, at de ikke får andre julegaver end den, de får til festen.

Tak til alle, der har været med til at støtte os denne gang. Uden jeres hjælp havde dette ikke været muligt.

Cornel Pascu

Glade børn med julegaver

Volontør til Thailand

Thailandsudvalget fik i november 2010 en ansøgning fra 20-årige Benita Lund om at være volontør i et halvt år i Thailand

Vi har haft en god samtale med Benita om de mange opgaver derude, og Benita har helt klart kvalifikationerne til at løfte en del af dem.

Vi besluttede at ansætte Benita for et halvt år med udrejse den 30. januar 2011.

Benita skriver i sin ansøgning:

"Jeg kunne tænke mig at bruge fem-seks måneder på noget humanitært hjælpearbejde.

Mine stærke sider er engelsk og musik. Jeg er åben for hvad som helst, og jeg er ikke bange for at tage fat. Måske er der brug for en, der kan undervise i engelsk eller musik eller hjælpe til i en børnehave eller på et børnehjem".

Benita er medlem af Fårevejle Frimenighed og er en aktiv del af lovsangsteamet. Hun har været pianist i et gospelkor og har taget musikalsk grundkursus, et forstadium til musikkonservatoriet. Benita bliver tilknyttet *Fredens Stemme* og skal hjælpe til dér samt i flygtningelejren Mae La.

Neel Götz

Virat Koydul ny leder af *Fredens Stemme*

Fredens Stemme er endnu ikke landet på en endelig løsning med hensyn til en ny leder. Derfor er vores formand, den 63-årige Virat Koydul, udpeget som leder for et år. Så håber bestyrelsen, at en ny leder kan ansættes i løbet af året.

Virat er ikke et nyt navn for *Fredens Stemme*, da han udover at være formand for bestyrelsen også har en fortid som medarbejder ved radiostationen. Han var oprindeligt uddannet radiotekniker, og efter nogle års studier på en bibelskole i Chiang Mai blev han ansat ved *Fredens Stemme*. Det var i begyndelsen af 1970'erne, mens Ketty og jeg var der, så vi arbejdede sammen med ham i nogle år.

Virat blev senere ansat som præst ved en kirke i Church of Christ i Thailand (CCT), som kan siges at være den nationale kristne kirke med presbyterianske rødder, (flertallet af *Fredens Stemmes* medarbejdere kommer fra dette kirkesamfund). Senere tog Virat en videregående teologisk uddannelse ved *Fuller Theological Seminary* i Californien. I nogle år stod Virat for evangelisationsafdelingen i CCT for derefter at blive valgt som vice-moderator, og de sidste fire år har han været moderator, dvs. leder af hele kirkesamfundet. Vi kan godt betragte denne position som den højeste i thailandsk kirkeliv. Virats valgperiode endte ved udgangen af 2010.

Med Virat har vi en person, der nyder meget stor respekt i de thailandske kirker. I perioden, hvor Virat varetager lederopgaven ved *Fredens Stemme*, vil Dr. Preecha overtage formandskabet. Dr. Preecha er professor ved *Chiang Mai University* og leder af *Evangelical Fellowship of Thailand*.

Viggo Søgaard

De uønskede etniske mindretal er stadig på flugt i Burma

lige begravet en mand, der var blevet myrdet af tropperne.

Jeg bad for tre ting:

For det første at den burmesiske hær ved Guds kraft ville trække sig tilbage. For det andet at vores landsbyboere og teams ikke skulle blive såret. Og for det tredje – det ønskede jeg ikke at bede om, men følte mig ledt til – at den burmesiske hær ikke blev såret, men at de ville trække sig tilbage.

Jeg var vred på den burmesiske hær, og jeg ønskede at være med til at stoppe dem, men jeg vidste, at jeg skulle bede for dem. I fire dage bevægede vi os mellem hæren og landsbyerne, mens hæren havde skiftende kurs, indtil de vendte tilbage til deres base. Ingen skud blev løsnet, og ingen blev såret. Det eneste, vi gjorde, var at bede, bevæge os og støtte landsbyboerne.

Global Bededag for Burma 13. marts 2011

Der har nu i 13 år været Global Bededag for Burma, og der er kraft i bøn og i at bede for sine fjender, skriver Dave Eubank i bedebrochuren for denne bededag og fortsætter:

På en hjælpemission for nylig i Burma lagde den burmesiske hær an til angreb på fem landsbyer.

Vi delte vores teams og bevægede os mellem hæren og landsbyboerne. Der var allerede tusinder fordrevne, og et af vores teams havde

Bed for Burma, så fred og retfærdighed kan blive en del af folkets dagligdag. Lad os stå sammen med mange andre over hele verden og bede for Burma, den anden søndag i marts, som i år er den 13. marts.

Neel Götz

En lille kvinde med et stort hjerte

Tirsdag den 14. december døde Åse Roswall, Søborg, knapt 55 år gammel. Begravelsen blev forrettet af Ruben Andersen-Hoel ud fra Betlehemskirken i Vanløse.

Det blev vores alles store glæde og rigdom at arbejde sammen med Åse, der med stor ildhu, engagement, visdom og forståelse for andre mennesker i en årrække ydede en enorm indsats for DDM's internationale mission.

Det var svært – naturligvis for familien først og fremmest – men derefter for alle os andre at være vidne til den ulige kamp, som Åse stod i de sidste mange måneder. Det var svært at skulle sige farvel, for mødet og samarbejdet med Åse var hele tiden så givende og godt, fuldt af gennemtænkte løsninger, begavet uden at være bedrevidende, altid imødekommende, hjertevarmt og elskeligt.

Det bliver Åses eftermæle, at hun omhyggeligt holdt sig orienteret om alle de personer, hun på den ene eller anden måde havde relation til, at hun med flid holdt fast i de kommunikationer, der var ved at gå i stå, at hun hele tiden udtænkte løsninger, når noget gik i hårdknude – i øvrigt ved siden af at passe sit firma – og foruden at være hustru til Stig med hans rejsevej og tre store døtre. Det handler ikke kun om et stort hjerte, men også om et stort overblik.

For det Åse sagde ja til, det gennemførte hun – og det betyder, at bevidstheden om vores missionsfelter i mange af DDM's menigheder de seneste år er blevet hævet væsentligt – og at

kommunikationen mellem Danmark og vores missionsfelter i lang tid har været god og frugtbar.

Med tak til Gud for de spor, Åse satte, og med tak til jer i familien, der nu skal finde jer selv i en dagligdag uden denne enestående kvinde, beder vi Gud om at bevare Åses minde iblandt os til inspiration og efterfølgelse.

Åse Roswall

PG

INDLAND

Udsigt fra Borrevejle over den vestlige vig af Roskilde Fjord. Lejrsedet i Kilden ligger på modsatte bred

Nu flytter vi altså

Efterskolen Øresund i Espergærde har siden efteråret været til salg. Nu sker der noget.

Der er et fantastisk snelandskab uden for mit vindue. Jeg sidder i disse minutter på mit kontor og lader tankerne flyve. Der har været sne længe nu, men det er som om, jeg stadig ikke kan blive træt af at nyde synet af den; for ikke at tale om udsigten over Øresund med mindre isflager sejlene få hundrede meter fra mit kontor. Jeg har et fantastisk kontor og måske én af Danmarks bedste udsigter. Klokken er netop blevet 17.35 torsdag den 6. januar, og ved siden af min computer ligger en købsaftale til tørre.

Nydelig underskrift

For ganske få minutter siden forlod en glad køber mit kontor. Han havde netop købt vores dejlige bygninger her på Gammel Strandvej i Espergærde. Underskriften er nydelig og vidner om en mand, der har sat mange underskrifter i sit liv. Jeg ønskede ham tillykke. For det er en fantastisk handel, han netop har gennemført. Han har købt nogle ejendomme, som rummer enestående oplevelser for teenagere igennem

de seneste 54 år. Disse bygninger har dannet rammen for utallige teenagers overgang fra barndom til ungdom.

I gennem alle disse år har vi været velsignet med denne unikke beliggenhed. Mod nord kan jeg fra kontoret se til Helsingborg, og mod syd kan jeg i klart vejr se Øresundsbroen og en særlig bygning i Malmø kaldet *Turning Torso*. Og med alle disse maleriske beskrivelser af noget, som er så utroligt smukt: Hvorfor så overhovedet gøre sig overvejelser om at ville herfra? Hvorfor flytte en skole, der har ligget dejligt i 54 år på samme adresse – placeret i meget herkabelige villaer opført i år 1900?

Nye tider, nye krav

Det kan jo virke som galskab eller en tåbes fejl-disposition! Men jeg tror ikke, at det forholder sig således. For at villaerne er fra 1900 betyder også, at de er 110 år gamle og trænger til nogle meget kærlige og kyndige hænder. Hænder, der koster mange penge... Og selv om vi kunne få skrabet tilstrækkeligt med penge sammen til en

renovering, så ville vi aldrig kunne fremtidssikre os mod kommende tiders ønsker og behov. Vi har behov for meget mere plads. I flere end 50 år har det været tilstrækkeligt med bad og toiletter på gangen - selv med mange brugere med samtidige behov. Men fremtidens brugere vil ikke nøjes hermed. Og vi kan ikke forandre skolens rammer tilstrækkeligt!

Vi har en gymnastiksal, der rummer knap 200 gæster, når vi stiller stolene meget tæt. Ved årets store begivenheder, når vi har forældre og elever samlet til velkomstmøder, gospelkoncerter, teaterforestillinger og dimission, må mange af vores gæster blive stående... Vi har desværre ikke plads til alle. Når vi bliver forespurgt om skolens lokaler kan anvendes til arrangementer i DDM-regi, må vi mange gange takke nej – *Thi der er ikke plads i herberget.*

Klogt valg i 1954

Og så er der yderligere en udfordring, som fylder meget i vores hverdag. Vi mangler be-

Der er masser af muligheder – og der er masser af udfordringer! D
matche. Vi har adskillige udendørs fodboldbaner – og hvem ved... må
en menighedsweekend, konfirman

vægerum til vores teenagere. Plads til at løbe og prøve kræfter med fysikken. Plads til en hurtig fodboldkamp udendørs eller indendørs. Vi har en meget smuk have – men det er altså en have!

Skolen er og har i al den tid, den har været på Gammel Strandvej, været privilegeret. Vi skal være taknemmelige for det kloge valg, nogle traf forud for vores tid – og det er vi! For skolen har haft en fantastisk tid her. Og nu er tiden så kommet, hvor vi skal videre. Vi skal for sidste gang profitere af, at vi ligger på én af Danmarks smukkeste og dyreste adresser. Vi skal nemlig kapitalisere udsigten og investere den nyvundne kapital i andre fysiske rammer.

Stedet, der lå og ventede på os

Den 20. januar 2010 så jeg for første gang Borre-vejlecentret i Lejre Kommune. Og jeg var straks optaget af de muligheder, der åbnede sig. Centret havde været drevet som et kursuscenter under idrætsorganisationen DGI. Men med ændret centerstruktur var dette sted blevet overflødig i deres strategi. Så centeret var til salg. *Det er det ikke længere!*

For samtidig med vores salg af Gammel Strandvej i dag, tikkede vores købstilbud på Borrevejle ind hos DGI. Derfor er det i sandhed en historisk dag i skolens og Det Danske Missionsforbunds eksistens. Vi har handlet ejendomme for mange millioner. Vi har handlet efter bedste evne og med stor tillid til, at denne historiske handel skal blive til fornyelse for både skole og forbund. Nu skal vi for alvor til at arbejde sammen. I marts måned 2010 skrev jeg et visionsoplæg til skolens bestyrelse omkring mulighederne ved Borrevejle. Og siden har det vist sig, at de ord og visioner, som jeg nedfattede, var ord og visioner, som mange før mig havde udtalt og drømt. Sammen med bestyrelsen har vi gjort os mange overvejelser om, hvad og hvor-

dan vi skal gøre. Og jo flere skridt vi har taget i retning af handling – des oftere har vi oplevet medgang og medspil fra mange sider.

De nye rammer

Hvad er det så, vi har købt, og hvad kan vi bruge det til? Vi har købt et kursuscenter, der rummer en særdeles stor sportshal. I forbindelse med denne sportshal er der nogle undervisningsfaciliteter, der kan danne udgangspunkt for skolens undervisning. Der er værelsesfaciliteter med små tomandsværelser, der har eget toilet og bad. OG så er der mange andre bygninger, der enten skal danne ramme omkring vores kommende dagligdag, eller som må nedbrydes for at give plads for nye rammer. Der er masser af muligheder – og der er masser af udfordringer!

Vi kan her drive skole, hvor vi kan udfordre den enkelte både på intellektet og på fysikken. Der er sportsfaciliteter, som de færreste efterskoler i Danmark kan matche. Vi har adskillige udendørs fodboldbaner – og hvem ved... måske skal vi opleve, at DDM kigger forbi med en sommerkonference, med en menighedsweekend, konfirmandlejr, teenagelejr, ungdomslejr, præsteseminar, formandsmøde eller bare hr. og fru Missionsforbund, som besøger os for at få en kop kaffe! I er alle inviterede... vi forventer faktisk et besøg.

Stort forarbejde

Foråret 2011 skal på Øresund bruges til at samle tankerne om de mange muligheder. Vi er aktuelt i en opbrydningsproces, hvor vi skærper vores faglige og kreative profil. Vi ønsker hele tiden at udvikle os. Vi ønsker at drive en god og spændende kristen efterskole i Danmark, (og spørger I forstanderen, om vi lykkes med dette ønske i vores dagligdag... så får I svaret JA!).

Samtidig med at vi bestræber os på at blive

bedre, hvor vi er – så er vi i tankerne ved at forberede, hvorledes vi ønsker at være efterskole i Borrevejle. Så forvent meget af os – for vi er i en fase, hvor vi gør os ekstraordinært meget mere umage med at være gode! Vi vil derfor gerne udfordres med store forventninger... Vi tør godt – tør du?

Fornuftig økonomi

Og øh, vil nogen måske sige... hvordan var det lige med salg af den dyre grund og køb af noget billigere andetsteds... blev vi rige af det???

Nej, vi er ikke blevet rige! Vi har solgt for mange kroner og købt for færre... så der er da overskud. Men nu skal vi til at ombygge og nybygge. Og det er ikke gratis! Vi håber at ende med en nymoderniseret skole uden at skulle gældssætte os yderligere end på det nuværende niveau.

Endnu et helt skoleår i Espergærde

Og til allersidst! Vi er ikke flyttet endnu. Vi fortsætter skoledriften på Øresund frem til sommeren 2012! Og vi er aktuelt ved at optage elever til skoleåret 2011-2012, som så bliver det allersidste på Efterskolen Øresund – og der er plads til dit barn...

Af Kim Nissen
Forstander

Stor og god sportshal bliver en afgørende stor gevinst for den nye efterskole

er er sportsfaciliteter, som de færreste efterskoler i Danmark kan... Vi ønsker hele tiden at udvikle os. Vi ønsker at drive en god og spændende kristen efterskole i Danmark, (og spørger I forstanderen, om vi lykkes med dette ønske i vores dagligdag... så får I svaret JA!).

Fra ungdomsklubbens åbningsdag

Af David Højgaard
- MBU

Nye klubber spirer frem

Interview med klubleder Maj Højgaard fra Bethaniakirkens børneklub på Gl. Lindholm skole i Nørresundby.

Hvordan opstod tanken om at åbne en klub i Nørresundby?

- Jeg blev på forskellig vis gjort opmærksom på et boligområde i Nørresundby, hvor der er rigtig mange børn og unge. Af erfaring ved jeg, at det er et godt sted at starte klub.

Hvordan kom I i gang med klubben?

- Gennem halvandet år talte jeg med forskellige mennesker, bl.a. en mor til to drenge som bor i området. I foråret 2010 var der så tre-fire ledere, som gerne ville være med til at åbne klub. Så besluttede jeg mig for at gå i gang efter sommerferien. Via kommunen var det muligt for kirken at søge om at låne hallen på en folkeskole i området.

Ugen før klubben skulle begynde, hængte vi plakater op. På en blæsende våd septemberdag var vi klar til at åbne klubben. Den ene leder havde lige fået fri fra teknisk gymnasium, og den anden kom på cykel fra arbejde.

Første gang kom der ingen børn. Næste gang kom der fem små børn, som vi havde mødt i området, da vi var ude med invitationer. Tredje gang kom der nogle af de samme børn. Men først fjerde gang kom nogle af de børn, som sidenhen er blevet grundstammen i klubben.

Hvad har de tre bedste oplevelser været i arbejdet indtil nu?

- At se nogle af børnene selv begynde at bede, når vi når til det tidspunkt, hvor vi plejer at bede i klubben.
- Den gode kontakt med skolefritidsordningen. Vi har fået lovet til at hænge plakater op på deres opslagstavle.
- At lederne bevarede entusiasmen, selv om der ikke var så mange børn den første tid.

Hvad er jeres mål med klubben?

At børnene lærer Gud og Jesus at kende.

Hvilket råd vil I give til andre menigheder, som ønsker at starte et miljø for børn, teenagere og unge?

Overvej hvilken lokalitet, der er bedst. Det er lettere at tage børnene fra kirken med hen på en skole end at tage børnene fra skolen med hen i kirken.

Interview med Ruth Cilwik Andersen, Strandvejskirken i Humlebæk. Hun står for "Ruthen" – en klub for 7. klasses elever, der også har kontakt til en gruppe piger i 8.-9. klasse.

Ruth Cilwik Andersen

Hvordan opstod tanken om at åbne en klub i Humlebæk?

- Jeg kom i kontakt med elever og lærere i forbindelse med en musical, som eleverne i 6. klasse, hvor min søn går, lavede. Her fandt vi ud af, at der ikke er et tilbud til unge fra 7. klasse og opefter i Humlebæk. I juni 2010 blev kirkens lokaler på Hal Kochs vej gjort klar, og vi holdt en indvielsesfest og klubben var i gang.

De unge kommer forbi efter skole flere gange i ugens løb. Om onsdagen er der flest, for der laver vi pandekager.

Fortæl om nogle af de gode oplevelser, der har været i arbejdet indtil nu.

- Min søns lærer havde et valgfag, som hedder *teatervalg* med 25 elever fra 8.-9. klasse. Hun ringede her i efteråret og ville høre, om de måtte låne kirken til at opføre teaterstykket i. Teaterprojektet hedder *Tilgiv mig*.

Eleverne optrådte tre gange om dagen flere gange i december. De formidlede det kristne budskab. I den uge, hvor det stod på, havde vi omkring 500 gæster fra Humlebæk, som kom til Strandvejskirken.

Pigerne fra teaterprojektet sagde, at de ikke havde et sted at være.

De spurgte, om de måtte komme og hygge sig i kirken. Når jeg er på kirkens kontor, har vi aftalt, at de må være i kirken. Så nu har vi både elever fra 7. klasse, som kommer, samt pigerne fra teaterprojektet.

Hvad er jeres mål med klubben?

At få gruppen stabiliseret og på en naturlig måde få dem til at føle sig som en del af kirken.

Jeg er også på udkig efter nogle ledere, som brænder for unge.

Hvilket råd vil I give til andre menigheder, som ønsker at starte et miljø for børn, teenagere og unge?

- Brug de relationer, I har i forvejen. Det er tit ens børns kammerater eller deres forældre, som har tillid til en, der er positive over for kirkens tilbud.